

Το τουρκικό εθνικό κίνημα

Μουσταφά Κεμάλ

Η ήττα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και η παρουσία στρατευμάτων της Αντάντ σε διάφορες περιοχές της χώρας γέννησαν αισθήματα ταπείνωσης στους μουσουλμανικούς-τουρκικούς πληθυσμούς του οθωμανικού κράτους, οι οποίοι αντέδρασαν με διαδηλώσεις. Παράλληλα, αρκετοί αξιωματικοί του σουλτανικού στρατού έδειχναν απροθυμία να παραδοθούν. Ένας από αυτούς, ο Μουσταφά Κεμάλ (1881-1938), άρχισε, στην Ανατολή, σε περιοχές που δεν ελέγχονταν από την Αντάντ, την οργάνωση κινήματος αντίστασης. Τον Ιούνιο του 1919, σε σύσκεψη στην Αμάσεια του Πόντου, ο Κεμάλ και οι συνεργάτες του έθεσαν ως στόχο την οργάνωση ενός κινήματος με σκοπό όχι τη διατήρηση της πολυεθνικής Οθωμανικής αυτοκρατορίας, που αποτελούσε πια παρελθόν, αλλά τη δημιουργία ενός νέου, τουρκικού εθνικού κράτους.

Λίγους μήνες αργότερα, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1919, στο Ερζερούμ και στη Σεβάστεια αντίστοιχα, πραγματοποιήθηκαν δύο συνέδρια στα οποία συμμετείχαν αντιπρόσωποι τουρκικών οργανώσεων αντίστασης από όλη τη χώρα. Οι στόχοι του κινήματος, που είχαν διατυπωθεί στην Αμάσεια, έγιναν αποδεκτοί από όλους και ο Κεμάλ αναδείχτηκε σε αναμφισβήτητο ηγέτη. Επιπλέον, διατυπώθηκαν οι βάσεις μιας εθνικής διακήρυξης, ενός πολιτικού προγράμματος αγώνα των Τούρκων για την ανεξαρτησία τους. Ενώ αυτά συνέβαιναν στην Ανατολία, ο σουλτάνος και οι Δυνάμεις αντιμετώπιζαν το εθνικό κίνημα ως ανταρσία και καταδίκιζαν τη δραστηριότητα του Κεμάλ.

Στα τέλη του 1919, ο Κεμάλ όρισε ως έδρα του εθνικού κινήματος την Άγκυρα. Στο μεταξύ, κατά τις γενικές εκλογές για την οθωμανική Βουλή στην Κωνσταντινούπολη, οι κεμαλικοί κέρδισαν την πλειοψηφία και πέτυχαν να αποδεχτεί η νέα Βουλή ως δική της απόφαση την εθνική διακήρυξή τους (Ιανουάριος 1920), που ονομάστηκε από τότε *Εθνικό Συμβόλαιο*. Αντιδρώντας οι Βρετανοί διέλυσαν τη Βουλή (Μάρτιος 1920). Τότε ο Κεμάλ συγκάλεσε την Α' Μεγάλη Εθνοσυνέλευση της Τουρκίας στην Άγκυρα. Εκεί ψηφίστηκε νέο σύνταγμα, το οποίο όριζε ότι η χώρα θα ονομάζεται από εδώ και πέρα Τουρκία, καταργούσε τον θρησκευτικό χαρακτήρα που είχε ως τότε το κράτος θεσπίζοντας το κοσμικό κράτος και προέβλεπε ότι η νομοθετική εξουσία θα ασκούσαν από τη Μεγάλη Εθνοσυνέλευση. Ο Κεμάλ αναδείχθηκε αρχηγός του κράτους και πρωθυπουργός.

Στη συνέχεια –και αφού διέλυσαν το ποντοαρμενικό κράτος (Νοέμβριος 1920)– οι κεμαλικοί στράφηκαν στη Μικρά Ασία. Από τη στιγμή αυτή, η μικρασιατική εμπλοκή άρχισε να γίνεται μια σύγκρουση δύο αντίπαλων εθνικών στρατών, πίσω από τους οποίους στοιχίζονταν, εκ των πραγμάτων, δύο πληθυσμοί, ο ελληνικός και ο τουρκικός, που η υλοποίηση των εθνικών ονείρων του ενός προϋπέθετε τη ματαίωση των εθνικών ονείρων του άλλου.

Ο Κεμάλ παρουσιάζει τις αποφάσεις του συνεδρίου του Ερζερούμ (1919)

1. Όλες οι περιοχές της χώρας μας που βρίσκονται μέσα στα εθνικά όρια είναι ενιαίες· δε χωρίζονται μεταξύ τους. [...]
2. Εάν εισβάλουν οι εχθροί στα εδάφη μας και αναμειχθούν στα εσωτερικά μας, θα προβάλλουμε αντίσταση με κάθε μέσο. [...]
3. Εάν δεν είναι αρκετή η δύναμη της κυβέρνησης της Κωνσταντινούπολης για την προστασία και την ελευθερία της πατρίδας, καθώς και για την εξασφάλιση της ασφάλειας που απαιτείται για την πραγματοποίηση του σκοπού, θα ιδρυθεί μια προσωρινή κυβέρνηση. Τα μέλη αυτής της κυβέρνησης θα εκλεγούν από συνέδριο αντιπροσώπων ολόκληρου του έθνους. [...]
4. Είναι βασικός σκοπός και αρχή να μετατρέψουμε την εθνική δύναμη σε δύναμη επιρροής και την εθνική προσταγή σε κυρίαρχη δύναμη.
5. Δεν θα δοθούν προνόμια στις χριστιανικές μειονότητες [...].
6. Δεν γίνεται αποδεκτή η προστασία των ξένων Δυνάμεων.
7. Θα γίνουν οι αναγκαίες προεργασίες για την άμεση σύγκληση της Βουλής [ενν. Εθνικής Συνέλευσης] και την έναρξη των εργασιών της κυβέρνησης [...].

Κεμάλ Ατατούρκ, Ομιλίες, μτφρ. Σ. Σολταρίδης, Λιβάνη, Αθήνα 1995, σ. 51-52

ΑΣΚΗΣΗ

Αφού μελετήσετε την πηγή, να παρουσιάσετε τις κύριες επιδιώξεις του τουρκικού εθνικού κινήματος όπως αυτές προκύπτουν από το κείμενο.

Ο μικρασιατικός πόλεμος (1919-1922)

Η ελληνική διοίκηση της Μικράς Ασίας Παράλληλα με την απόβαση του ελληνικού στρατού στη Σμύρνη, εγκαταστάθηκε στην πόλη και η ελληνική διοίκηση. Επικεφαλής ορίστηκε ο ύπατος αρμοστής (γενικός διοικητής) Αριστείδης Στεργιάδης, έμπιστος τόσο του Βενιζέλου όσο και των Βρετανών, με εντολή να αντιμετωπίζει ισότιμα όλους τους κατοίκους. Ήταν μια πολιτική που δεν γινόταν πολλές φορές αποδεκτή από την ελληνική στρατιωτική ηγεσία, τον μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσόστομο και από ορισμένους Μικρασιάτες Έλληνες, γεγονός που, σε συνδυασμό με τον αυταρχικό χαρακτήρα του Στεργιάδη, έκανε τον ύπατο αρμοστή αντιπαθή σε αρκετούς Έλληνες. Πάντως, οι ελληνικές αρχές επιτέλεσαν σημαντικό έργο στην οικονομία, στην εκπαίδευση, στην υγεία και ιδίως στην επανεγκατάσταση των Ελλήνων προσφύγων που είχαν διωχθεί παλαιότερα από τις οθωμανικές αρχές και τώρα επέστρεφαν.

Οι επιχειρήσεις του ελληνικού στρατού έως το καλοκαίρι του 1920 Ο ελληνικός στρατός κατέλαβε αρχικά τα εδάφη της Μικράς Ασίας για τα οποία είχε εντολή από την Αντάντ. Λίγο αργότερα, ο Βενιζέλος έλαβε

1. Ελληνικές δυνάμεις στην ενδοχώρα της Μικράς Ασίας (καλοκαίρι 1921).

από το συνέδριο του Παρισιού άδεια επέκτασης της ελληνικής ζώνης κατοχής. Έτσι, ο ελληνικός στρατός, αφού κατέλαβε, την άνοιξη του 1920, την Α. Θράκη, προέλασε, το καλοκαίρι του 1920, σε βάθος 100-150 χλμ. καταλαμβάνοντας μια ζώνη εδαφών στη Μ. Ασία κατά πολύ μεγαλύτερη από αυτή που όριζε η συνθήκη των Σεβρών (είχε υπογραφεί λίγο νωρίτερα).

Η απόρριψη της συνθήκης των Σεβρών από το τουρκικό κίνημα αντίστασης Οι ελληνικές επιτυχίες διευκόλυναν την Αντάντ να επιβάλει στον σουλτάνο τη συνθήκη των Σεβρών (καλοκαίρι 1920). Όμως, η απόλυτη απόρριψη της συνθήκης από τον Κεμάλ σε συνδυασμό με την ενίσχυση του τουρκικού εθνικού κινήματος αντίστασης έκαναν τους συμμάχους επιφυλακτικούς σχετικά με το κατά πόσο ο ελληνικός στρατός θα μπορούσε να επιβληθεί.

Οι εκλογές του 1920 και η επάνοδος του Κωνσταντίνου Λίγες μέρες μετά την υπογραφή της συνθήκης των Σεβρών ο Βενιζέλος δέχτηκε στο Παρίσι δολοφονική επίθεση από Έλληνες φιλοβασιλικούς, αλλά διασώθηκε. Λίγο μετά, στη διάρκεια ταραχών που ξέσπασαν στην Αθήνα, δολοφονήθηκε από βενιζελικούς ο Ίων Δραγούμης, γνωστός αντιβενιζελικός.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, ο Βενι-

ζέλος προκήρυξε εκλογές, κρίνοντας ότι μετά την επιτυχία των Σεβρών η συγκυρία ήταν ευνοϊκή για να τις κερδίσει. Υποτίμησε, όμως, το γεγονός ότι ένα σημαντικό τμήμα της ελληνικής κοινωνίας είχε κουραστεί από την πολεμική προσπάθεια που είχε ξεκινήσει χρόνια πριν με τους βαλκανικούς πολέμους. Σε αυτές τις συνθήκες δημιουργήθηκε μια αντιβενιζελική συμμαχία, με ηγέτη τον Δημήτριο Γούναρη, που υποσχόταν τον τερματισμό του πολέμου και την απαλλαγή από τη «βενιζελική τυραννία», όπως χαρακτήριζε τη διακυβέρνηση Βενιζέλου. Καθώς το πολιτικό κλίμα ήταν ήδη τεταμένο, ο αιφνίδιος θάνατος του Αλεξάνδρου, που εκτελούσε χρέη βασιλιά, μετέτρεψε τις εκλογές σε άτυπο δημοψήφισμα

1. Η απόφαση για συνέχιση του πολέμου μετά τον Νοέμβριο του 1920

Αν η επιστροφή του Κωνσταντίνου και οι μεταβολές στον κρατικό μηχανισμό ικανοποιούσαν δύο από τα αιτήματα που εμπεριείχε η λαϊκή ετυμηγορία της 1ης Νοεμβρίου, αγνοήθηκε εντελώς το βαθύτερο νόημά της, δηλ. η άρνηση του πολέμου και η προσδοκία της αποστράτευσης. Η αντιβενιζελική ηγεσία χειρίστηκε το μικρασιατικό ζήτημα σαν να μην υπήρχε άλλη επιλογή από τη συνέχιση και την κλιμάκωση της εκστρατείας. Παγιδεύθηκαν έτσι σε ένα αλυτρωτικό εγχείρημα, που τους ήταν ξένο.

Γ. Μαυρογορδάτος, «Οι πολιτικές εξελίξεις», *Ιστορία του νέου ελληνισμού*, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003, τόμ. 6ος, σ. 27-28.

2. Ο μικρασιατικός πόλεμος (1919-1922)

για την επιστροφή ή όχι του εξόριστου Κωνσταντίνου στην Ελλάδα.

Στις εκλογές που έγιναν τον Νοέμβριο του 1920 οι Φιλελεύθεροι ηττήθηκαν. Αμέσως ο Βενιζέλος έφυγε από την Ελλάδα. Η νέα φιλοβασιλική κυβέρνηση οργάνωσε δημοψήφισμα για την επιστροφή ή όχι του Κωνσταντίνου. Το υπερβολικά υψηλό ποσοστό υπέρ του Κωνσταντίνου δημιούργησε βάσιμες υποψίες για νοθεία. Τον Δεκέμβριο του 1920 ο Κωνσταντίνος επανήλθε.

Διπλωματικές επιτυχίες του τουρκικού κινήματος αντίστασης Παράλληλα, οι Δυνάμεις της Αντάντ είχαν αρχίσει να επανεξετάζουν τη στάση τους διαβλέποντας τη δυνατότητα του κεμαλικού κινήματος να είναι ο νικητής της σύγκρουσης. Η επιστροφή του Κωνσταντίνου, πολέμιος της Αντάντ στα χρόνια του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου, λειτούργησε ως πρόφαση για τις Δυνάμεις, ιδίως για τη Γαλλία και την Ιταλία, ώστε να αναθεωρήσουν τη στάση τους απέναντι στην Ελλάδα. Έτσι, ο Κεμάλ, αφού υπέγραψε συμφωνία συνεργασίας με τη Σοβιετική Ένωση (Μάρτιος 1921), προχώρησε στην υπογραφή σειράς συμφωνιών με τη Γαλλία (Μάρτιος και Οκτώβριος 1921) και την Ιταλία (Μάρτιος 1921) που προέβλεπαν την αποχώρηση των στρατευμάτων τους από τη Μικρά Ασία με αντάλλαγμα την παραχώρηση προνομίων και διευκολύνσεων από την κεμαλική Τουρκία. Μετά απ' αυτά, οι ελληνικές προσπάθειες είχαν πλέον μόνο την αγγλική στήριξη, και αυτή σε διπλωματικό, κυρίως, επίπεδο.

Οι εξελίξεις έως τον Αύγουστο του 1922 Η νέα φιλοβασιλική κυβέρνη-

2. Ο ελληνικός στρατός μετά την εκστρατεία στον ποταμό Σαγγάριο

Υπολογίσθηκε ότι η πέραν του Σαγγαρίου προσπάθεια είχε μειώσει κατά 50% τη μαχητική δύναμη της (ελληνικής) Στρατιάς! [...] Σε μέτωπο 700 χιλιομέτρων οι αμυντικές δυνατότητες του καταπονημένου αυτού στρατού δεν παρείχαν καμία εμπιστοσύνη και μόνον η ρητορεία των ηγητόρων, οι οποίοι είχαν συνδέσει την κριτική και την έκφραση γνώμης με τις καθεστωτικές ισορροπίες της χώρας, διέβλεπε ελπίδες επιτυχίας στη συνέχιση του πολέμου.

Γ. Μαργαρίτης, «Οι πόλεμοι», *Ιστορία της Ελλάδας του 20ού αιώνα*, Βιβλιόραμα, Αθήνα 2003, τόμ. Α2, σ. 182.

νηση δεν τήρησε την προεκλογική της υπόσχεση για τερματισμό του πολέμου. Ο Κωνσταντίνος και η νέα πολιτική ηγεσία πίστευαν ότι η νίκη ήταν κοντά και γι' αυτό αποφάσισαν να συνεχίσουν τον πόλεμο. Μάλιστα, ο Κωνσταντίνος πήγε ο ίδιος στη Μικρά Ασία. Το καλοκαίρι του 1921, τα ελληνικά στρατεύματα πραγματοποίησαν μεγάλη επίθεση, που κόστισε χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, φτάνοντας μέχρι τον ποταμό Σαγγάριο, λίγα χιλιόμετρα πριν την Άγκυρα. Συ-

3. Στον δρόμο για την προσφυγιά

[...] Λοιπόν ούλος αυτός ο κόσμος στοιβαγμένος στο μουράγιο και πάνω σε μαούνες. Άντρες, γέροι, γριές και γυναικόπαιδα, που είχανε παρατήσει τα καλά τους, και ξεμείνανε στο δρόμο, και τώρα εκεί μεροβραδιάζονταν εκεί πλαιγιάζανε, άλλος μ' ένα χράμι που έφερε μαζί του, άλλος μ' ένα πάπλωμα ή με μια μπτανιά. Χείλια τρεμοσαλεύανε από το παραμιλητό. Μάτια γουρλωμένα που αγναντεύανε τη Δευτέρα Παρουσία, τη συντέλεια του κόσμου [...]. Μέρα, χαρά Θεού. Τέλη Αυγούστου, αρχές Σεπτέμβρη με το καινούριο [...].

Κοσμάς Πολίτης, *Στου Χατζηφράγκου*, Ερμής, Αθήνα 1990, σ. 146.

3. Μετά την κατάληψη της Σμύρνης από τους κεμαλικούς, Έλληνες πρόσφυγες αναζητούν με αγωνία μέσο σωτηρίας. Πίσω τους διακρίνονται Τούρκοι ιππείς και πυρπολημένα κτίρια.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

Ο μικρασιατικός πόλεμος στη λογοτεχνία και στον κινηματογράφο

- ✓ Ηλίας Βενέζης, *Νούμερο 31328* (1931).
 - ✓ Στρατής Δούκας, *Ιστορία ενός αιχμαλώτου* (1929).
 - ✓ Διδώ Σωτηρίου, *Οι νεκροί περιμένουν* (1959).
 - ✓ Διδώ Σωτηρίου, *Ματωμένα χώματα* (1962).
 - ✓ Νίκος Κούνδουρος, *1922* (1982).
- Ταινία βασισμένη στο βιβλίο *Νούμερο 31328* του Η. Βενέζη.

νάντησαν, ωστόσο, ισχυρή αντίσταση και υποχώρησαν στη γραμμή που οριζόταν από τις πόλεις Εσκή Σεχίρ-Κιουτάχεια-Αφιόν Καραχισάρ. Εκεί παρέμεινε το μέτωπο τον επόμενο έναν χρόνο.

Όμως, οι όροι του παιχνιδιού είχαν αντιστραφεί. Ο Κεμάλ, ενισχυμένος οικονομικά, διπλωματικά και στρατιωτικά, εμφανιζόταν αδιάλλακτος. Την ίδια στιγμή στην Αθήνα ενισχύονταν οι αντιπολιτευτικές φωνές (ο Αλ. Παπαναστασίου και έξι συνεργάτες του δημοσίευσαν, τον Μάρτιο του 1922, το *Δημοκρατικό Μανιφέστο*, στο οποίο ασκούσαν κριτική στις βασιλικές επιλογές) και οξυνόταν η οικονομική κρίση. Σε αυτές τις συνθήκες, οι κυβερνήσεις της Αθήνας αναζητούσαν στο εξωτερικό διπλωματική και οικονομική στήριξη, αλλά δίχως αποτέλεσμα.

Στις 13 Αυγούστου εκδηλώθηκε η τελική τουρκική επίθεση. Λίγο μετά η ελληνική άμυνα κατέρρευσε και άρχισε η υποχώρηση. Στις 27 Αυγούστου οι κεμαλικοί μπήκαν στη Σμύρνη. Η πόλη πα-

ραδόθηκε στις φλόγες, οι Έλληνες και οι Αρμένιοι κάτοικοί της στη σφαγή. Η ήττα του ελληνικού στρατού σήμανε και το τέλος του μικρασιατικού ελληνισμού. Όσοι Έλληνες σώθηκαν πήραν τον δρόμο για την προσφυγιά.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Δοκιμάστε να ερμηνεύσετε την απόφαση των κυβερνήσεων μετά τον Νοέμβριο του 1920 να συνεχίσουν τον μικρασιατικό πόλεμο. Καλό θα ήταν να μελετήσετε πριν την πηγή 1.
2. Θεωρείτε ότι ο μικρασιατικός πόλεμος κρίθηκε αποκλειστικά σε στρατιωτικό επίπεδο; Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας.
3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Ιστορία, λογοτεχνία και κινηματογράφος: να διαβάσετε το αφήγημα του Ηλία Βενέζη *Νούμερο 31328*, να δείτε την ταινία του Νίκου Κούνδουρου *1922* και στη συνέχεια να τα παρουσιάσετε στην τάξη σας.